

Dívám se, dívám z břehu na břeh – jednou je blízko, podruhé daleko.....
Strípky z druhého dílu rodinné kroniky, psané formou deníku,
v němž se prolíná současnost s minulostí – IV

Opět propojuji své vzpomínky několika časovými horizonty.....

Úryvek z dopisu starostce obce Ohaře Ing. Věře Obešlové z 29. září 2012“600 000 korun pan starosta Ing. Karel Horák pracně získal na kostnici, ale musely se přednostně použít na spadlou opukovou zeď mezi kostelem a farou, pouze se při tom opravila venkovní zeď kolem hřbitova. Seniori na výstavě „Pohled do domovů našich babiček a dědečků“ získali 12 000 korun, deset tisíc předali Ing. Liboru Vondruškovi na nové dveře u kostnice....“

Předseda Svazu kronikářů Čech, Moravy a Slezska Mgr. Jaromír Košťák, který se 24. listopadu 2012 účastnil v našem kulturním domě přednášky Ing. Miloslava Šafaříka „Léčivé účinky kostela sv. Gotharda“, doprovázené výstavou kronik a dokumentačních materiálů píše: „Vážená paní kolegyně, předběhla jste mne svými dvěma mejly. Moc děkuji, že jsem mohl poznat kronikářku, která se věnuje tomu poslání více jak půl století. Přednáška Ing. Šafaříka spojená s výstavkou svědčí o mimořádných aktivitách, které máte „na svědomí“. Tušil jsem, že se dozvím ledačos nevšedního, ale že toho bude tolik, to mne překvapilo. Bohužel - nemohl jsem ani poděkovat. Dodatečně děkuji za obě publikace. Napíšu o nich pochvalnou recenzi do internetového občasníku Tomáše Hromádky Kroniky a kronikáři. Recenzi Vám pošlu k autorizaci. S úctou J. Košťák“

Přednáška Miloslava Šafaříka, prezentovaná na webu, upoutala pozornost redaktorky týdeníku 5+2 dny Jolany Boháčkové. Ta areál nemovité kulturní památky kostela sv. Gotharda navštívila a výsledkem byl celostránkový článek *Boj o záchranu kostela dodává zdejším aktivistům energii*.

Prosinec 2012 byl bohatý na kulturní akce: 2. prosince pořádala obec slavnostní zahájení adventu, 8. prosince mikulášské posezení pro seniory, v neděli 9. prosince mikulášskou besídku pro děti zahájila pohádková hra divadélka z Opočnice. Zklamání z malé účasti návštěvníků přinesl pořadatelům 15. prosince vánoční koncert v provedení Smyčcového orchestru VRCHI Kolín pod taktovkou Jiřího Čmugra za doprovodu Ženského komorního sboru a Dětského sboru Boni Bambini sbormistryně Mgr. Jany Blažkové.

Poslední den roku 2012 mne navštívil Mgr. Libor Jehlička se svým otcem a panem Čihákem. Zajímavý rozhovor se týkal nejen historických a přírodních památek Žehuně, ale hovořilo se též o bratřích v Lipci, tzv. Akulitech, které vede bratr Mikulica, o němž mi kdysi psala neslýchané zprávy paní Andrea Dulovcová z Choťovic.

„Milovice 8. března 1950 -Zkoušky těch, co se přihlásili do aspirantky už začaly. Máme za sebou test z terénu a služebních předpisů. Ted' večer, před chvílí, mě nadporučík zkoušel ze spojení. Jsem zvědav, jestli mě prověří politicky, jestli mě do té aspirantky dají. To je v tom celém principu to nejdůležitější....“

Ing. Miloslav Šafařík píše: „1. ledna 2013 - Paní Ludmilo, pochopitelně sprádám různé myšlenky k tématu „cédéčko“. Rozhodl jsem se, že zafinancuji 40 kusů cédéček a budu to považovat za dar spolku přátel Gotharda. Vytvořím jich celkem 50 ks, ale těch 10 ks od Vás ještě odkoupím a věnuji je několika svým příznivcům z oblasti psychotroniky. Také bych rád na cédéčko nahrál Váš materiál o kostele. Přeji pěkný den a příjemný pobyt na rehabilitaci v Městci Králové.“

„22. ledna 2013 - Opět Tě, Milo, zdravím ze zasněžené a mrazivé Žehuně. Třetí den se snažím vpravit se po návratu z „teplých krajín“ do normálního života. Probírám se spoustami mailů, likviduji vánoční výzdobu a začínám pomýšlet na kronikářskou práci.

Tvoje myšlenka „cédeček“ nabývá konkrétní podobu, za níž děkuji. Nevím, bude-li dost prostoru pro celé nahrání o kostele. Myslím si, že je tam dost detailů podružných, které by si zasloužily určitou redukci. Ještě se na to podívám. Totéž si myslím o prezentování práce aktivistů. Při pobytu v Městci Králové jsem tušila, že budou pokračovat další práce na statickém posudku kostela, nezbytné pro vypracování projektu na záchranné práce, proto jsem klíče předala jednomu z aktivistů, panu Štikovi, a ten kostel panu Ing. Janu Vinařovi otevřel....“

„Milovice 15. března 1950 – Drahá Liluš, slíbil jsem Ti, že napíši hned v pondělí. Vypadalo to ale tak, že jsme v 8 hodin ještě nebyli hotovi. Včera nás honili ještě celý den a večer zase schůze ČSM (Českého svazu mládeže) – dostali jsme legitimaci a končili jsme skoro v 1/2 12. Jak to dopadlo celkově, ještě přesně nevím – bude to asi tak, jak jsem Ti říkal. Poslední slovo v tom měl OBZ – má o každém přesný popis do detailu. Dnes to skončí a snad se dovíme i výsledek. Jestli odtud pojedeme, také nevím. Zase tu koluje fáma, že se pojedje odtud až začátkem dubna – prý tu bude instruktorský kurs. No konečně není to otázka životně důležitá. Pro mě bude důležitější, když si trochu nastuduji věci pro odbor. V Praze si vypůjčím z univerzitní knihovny věci a pustím se do toho. Bude to pro nás rozhodně prospěšnější....“

„Milovice 17. března 1950 –Čekal jsem stále s dopisem, jestli se dovím konečně něco z výsledků zkoušek, ale bohužel, zatím s tím dělají velké tajnosti. Konečně výsledek – to si dovedu odhadnout, ale rád bych už věděl, co bude dál. Jsou tu celkem tři možnosti: buď dál do školy (ale s tím skoro nepočítám) nebo zůstat tady v kursu nebo se dostat do účetnického kursu do Prahy. To by se mi tak nejvíc líbilo. No, nechám se překvapit!....“

22. ledna 2013 - Téměř celý národ prožívá hektické dny sledováním první přímé volby prezidenta republiky. Nejenom známé tváře, ale i prostí lidé vyjadřují někdy více, jindy méně emotivně, tu slovně, tu písemně, své názory na toho či onoho kandidáta. Už za čtyři dny bude jasné, kdo na Hradě zasedne na dalších pět let, zda to bude Karel Schwarzenberg či Miloš Zeman. Tato přímá volba prezidenta rozdělila národ na dva tábory....“

„Milovice 21. března 1950 - Drahá Liluš, dnes už je po všem a mohu Ti klidně napsat. Abych nezapomněl; díky za dopis. Nedovedeš si ani představit, jak je ten týden dlouhý bez jediného řádku. Abych se ještě vrátil ke zkouškám. V celku to dopadlo tak, jak jsem předpokládal, s malou výjimkou. Zkoušky ani tak zle nedopadly, ale ta nešťastná politika. Ti chlapi vědí vše do poslední písmeny i kolik kdo bral při poslední výplatě. Čili do školy mě nepřijali (Z 36 jen 20), vzali většinou kluky, kteří vůbec nežádali. Několik jich povýšili na svobodníky, no a nám řekli, že zatím se na nás pracující nemohou spolehnout, že musíme dát záruku, že nezaprádíme zájmy lidu atd. (Stále i dnes jsem přesvědčena, že za tím vším stojí váš dobrý soused – komunista z Chroustkova - soudruh Král, který zřejmě operoval s faktem, že Tvůj otec vystoupil ze strany). Jak se dostanu do Prahy, budu shánět knihy a učit se....“

Úryvek z dopisu Bc. Romanu Šulcovi ze **7. února 2013**: „.....Protože jsem po mnohých pokusech nenašla nikoho, kdo by byl ochotný o kulturních a přírodních památkách v Žehuni při provádění zasvěceně vyprávět, použila jsem 4 000 korun ze získaných peněz při prohlídkách a z darů sponzorů na pořízení nahrávky těchto čtyř okruhů: Historický střed obce s kostelem sv. Gotharda, barokní kostnicí a dalšími nemovitými a kulturními památkami, Centrum obce, Historie Žehuňského rybníka a Přírodní památky Žehuně a okolí. Slovní doprovod jsem nakonec musela sama namluvit, doprovodnou hudbu a technické záležitosti obstaral pan Blahák a paní Vlasta Tůmová – obětaví chalupáři, ve kterých získala obec nepředstavitelnou, nedocenitelnou pomoc....“

19. února 2013 - Milý Toničku, dnes by ses dožil osmdesáti pěti let. Včera přijela Lilina, aby Ti zapálila na hrobě několik svíček a položila kytičku umělých růžiček – rostlé by v těchto mrazivých dnech nevydržely. Nemenší radost jsem měla z Péti, který dnes navečer také Tvůj hrob navštívil.

Těším se, že až dokončím a dvojmo vytisknu kronikářský zápis za rok 2012, budu pokračovat zase v pamětech. Mám předsevzetí, že tento druhý díl ukončím k 23. dubnu, kdy také dovrším 85 let. Doufám, že budu pokračovat ve psaní třetího dílu. Zatím ještě nevím, jaké motto mu přidělím.

„Praha 5. května 1950 – Od středy jsem zařazen v čestné rotě, která má vítat cizí delegace na Wilsonově nádraží. Nechodíme nikam, jsme stále ve dne v noci připraveni jen vyrazit. Zatím se ještě nic nedělo, vše létalo letadly, a tak se povalujeme po světlici, čte se, vzpomíná, píše atd. Ovšem nejhorší je, že nesmíme až do příští středy opustit kasárna..... Nevím, jestli jsem Ti vůbec psal, kde vlastně jsem. Je to Motol, konečná stanice desítky, od Masarykova nádraží přes Můstek až na konec....“

Můj drahý, když tak o tom Tvém vojenském životě dnes přemýšlím, stále se mi v tom promítá jako červená nit zásah toho chroustkovského stranicky uvědomělého soudruha, který stál v pozadí všeho – vidina účetnického kurzu se vzdaluje, panáčkovat v čestné rotě mohou i politicky nespolehliví, a to další teprve přijde.

28. února 2013 mi poslal Roman Šulc tento e-mail: *„Hezký večer Ludmilo, snažil jsem se Vám dnes dovolat, ale máte asi vypnutý mobil a já nemám číslo na pevnou linku. Zjistil jsem, že do konce března lze požádat o grant na TPCA v rámci Partnerství pro Kolínsko a není vyloučeno, že by se dalo na kostnici získat i 300 000 Kč nebo až 400 000 Kč. Za to by se už něco opravilo, ne?“*

Sešel jsem se s panem Kárníkem, ředitelem kolínské knihovny, a on by Vám pomohl o ten grant požádat (nezištně). Není ale moc času, muselo by se to stihnout do 14 dnů všechno.

Druhý den ráno volám panu Kárníkovi (je velmi vstřícný) a posléze Romanovi. Zprávu přeposílám většině aktivistů a všem členům zastupitelstva obce s tímto dodatkem:

„Vážení a milí, zdravím a přeposílám důležitou zprávu od Romana Šulce a ptám se, je-li možné, že nám svítla nová naděje pokračovat v započaté věci? Hned po přečtení jsem volala pana Kárníka, slíbil, že se mezi 11. –17. březnem do Žehuně s Romanem Šulcem vypraví. Následně jsem hovořila také s Romanem, je ochoten se dále angažovat v této záležitosti. Držte, prosím, palce, ať se něco dál děje. Zdravím všechny naladěna novou nadějí - Ludmila T“.

Na zprávu reagovali dva lidé: Ing. Ludvík Lederer, který nám měl při první plánované revitalizaci kostnice provádět stavební dozor. Druhým byl mladý zastupitel Ing. Ondřej Jedlička; ten mě včera odpoledne navštívil. Zarazil mě jeho negativismus a skepticismus, který projevoval v otázce opravy jak kostnice, tak areálu kostela sv. Gotharda; spoléhala jsem spíš na jeho vstřícnost.

4. března 2013 ve 22:30 hodin Roman píše: *„Milá Ludmilo, pan Kárník může v sobotu 16. 3. Jak jste na tom s časem? Přijeli bychom spolu, aby to viděl a nadchl se. Určitě nám pomůže. Letos třeba na kostnici a za rok na kostel. – Roman“*

5. března 2013 v 6:04 odpovídám: *„Dobré jitro, Romane, na smysluplnou věc mám vždycky čas. Určete, prosím, kdy Vás mohu v Žehuni čekat. Informovala jsem také pana starostu, pány zastupitele a další, u nichž předpokládám zájem. Srdečně zdravím – Ludmila“*

5. března 2013 v 9:18 hodin po sdělení přesné hodiny návštěvy Romanovi odpovídám: *„Přeji také bezproblémové pracovní ráno, před chvílí jsem vybrala ze spousty dokumentů ke kostnici to, co pokládám za podstatné, a vzala bych to buď s sebou nebo bychom potom u mě vypili kávu a potřebné bych předala. Podstatné je, že máme také od paní Ing. Křížové SOUHLAS s provedením ohlášené stavby č. 320, vydané 4.11. 2010. V dokumentu OHLÁŠENÍ STAVBY je uveden jako předpokládaný termín zahájení stavby rok 2011, dokončení stavby 2014. (To ale trochu předbíhám!)*

8. března 2013 - Po dvou dnech šplhání po štaflích s více jak stonásobným vystupováním nahoru a dolů při jarním prořezávání stromů, jsem si dnes naordinovala pro unavené klouby oddych a sledovala jsem celé dopoledne inauguraci nového prezidenta Miloše Zemana. Zároveň jsem netrpělivě čekala, až

mi Fanda přiveze barvy do tiskárny, abych mohla dotisknout druhý exemplář kroniky za rok 2012; chci oba výtisky vystavit 30. března při přednášce Romana Šulce.

Celý ceremoniel inaugurace ve Vladislavském sále, na nádvořích Pražského hradu, v kapli sv. Václava v chrámu sv. Víta i na Loretánském náměstí mě nesmírně oslovil. Po obědě jsem vyhledala Libušku Vaňkovou-Lohnickou, duši spřízněnou, abych se s ní podělila o své dojmy a pocity, které mě naplňovaly a ověřila si, zda prožívala celý akt také tak emotivně jako já. Nezklamala jsem se.

„Praha 1. června 1950 - Dnes jsme přišli z delšího cvičení a poprvé jsem viděl raněného vojáka. Jeden záložák to do něho poslal ze dvou kroků a zasáhl ho těsně pod levou ledvinu. Byl to chlap z mého družstva, ale už bych to nechtěl vidět. Odvezli ho hned, ztratil hodně krve a jak to s ním dopadlo, nevím. Takové jsou tu radosti....”

V sobotu 9. března 2013 ráno venku poprchává, a tak volám panu starostovi, rozesílám 11 mailů; oslovuji v nich několik aktivistů, všechny pány zastupitele a pana probošta. Tento mail příkládám:

„Dobrý den, vážený pane probošte, navazuji na e-mail, zaslaný 2. března 2013 a oznamuji, že schůzka ohledně záchrany nemovité kulturní památky žehuňské barokní kostnice se koná v sobotu 16. března od 10:00 hodin v areálu kostela sv. Gotharda. Přítomni budou: iniciátor akce Bc. Roman Šulc, Mgr. Pavel Kárník, ředitel Městské knihovny Kolín I a zástupci aktivistů pro záchranu kostnice. Pan starosta Ing. Karel Horák je přesně o celém dění informován a dává plný souhlas. Z účasti se omlouvá, protože odjíždí na týdenní dovolenou a vrací se zpět až v pondělí 18. března.

Pana starostu jsem také informovala o tom, že mi pan Ing. Jan Vinař telefonicky slíbil, že projekt na počáteční opravy kostela sv. Gotharda bude hotov do konce března 2013. Věřím, pane probošte, že Vám stejně jako nám aktivistům není osud našich významných nemovitých památek lhostejný a že se v sobotu 16. března na plánované schůzce shledáme.

Děkuji s přáním požehnaných dní - Ludmila Tvrdíková”

Nevím, kde se ve mně bere síla přes všechny dosavadní nezdary myšlenku záchrany nevzdávat a pokračovat ve snahách dál. Oslovila mě modlitba, kterou končil svůj projev při inauguraci nový prezident Miloš Zeman: „Bože dej mi odvalu, abych se snažil ovlivňovat věci, které ovlivnit mohu, Bože, dej mi pokoru, abych se nesnažil ovlivňovat věci, které ovlivnit nemohu a Bože dej mi moudrost, abych dokázal rozlišit mezi prvním a druhým.“

11. března 2013 píše ředitel Městské knihovny v Kolíně Mgr. Pavel Kárník: „Vážená paní Tvrdíková, na setkání s Vámi se těším, rovněž tak na sobotní návštěvu kostnice. Přijedu snad dostatečně připraven, abychom mohli společně vyplnit žádost o grant. Potom si budeme držet pěsti, aby nějaká pomoc z TPCA přišla. Přeji Vám krásný den - Pavel Kárník”

Setkání se 16. března 2013 uskutečnilo nejprve v areálu kostela sv. Gotharda a posléze jsme si ještě u mne doma upřesnili některé nezbytné pokyny k podání žádosti o grant.

25. března 2013 píše Romanovi: „Dobrý večer, Romane, stranu 8 jsem vytiskla, pan probošt přijede v úterý do Žehuně podepsat, ve středu vše vezeme s panem starostou panu řediteli Kárníkovi do Kolína....“

Vše bylo splněno tak, jak má být. Celé nedělní odpoledne 24. března jsme s Boženkou Lebedovou, jednou z aktivistek, chodily po Žehuni a sháněly adresy lidí, kteří v TPCA pracují. Mailová pošta se netrhla. Mezitím jsem také tiskla desítky pozvánek na připravovanou besedu a rozesílala desítky a desítky pozvánek mailovou poštou na všechny strany. Roman píše: „Hezký večer, skvělé - právě jsem odeslal přes Úschovnu fotky panu Kárníkovi. Jinak beseda v sobotu platí, s Vierou mám domluveno vyzvednutí techniky, dorazím ve 13:00. Přijede také pan Černý z Kolínského presu s manželkou, slíbil jsem jim, že jim ukážete kostnici. Doufám, že to nebude problém. Jdu připravovat besedu. – Roman“

Přesné pokyny k odeslání žádosti mi sdělil Mgr. Pavel Kárník 27. března 2013, když jsem mu v jeho kanceláři v Kolíně předávala podepsaný list číslo 8 od pana probošta Mons. Vladimíra Hronka. Ještě tentýž den odpoledne jsme společně s Marcelou Ševčíkovou, pracovnící obecního úřadu, žádost přesně podle pokynů odeslaly. Panu Mgr. Kárníkovi piši: „Dobrý den, žádost o grant je odeslána z obecního úřadu v Žehuni podle pokynů 1x v elektronické podobě a 1x v listinné podobě. Teď už zbývá držet palce, aby nezapůsobily nějaké negativní síly. Děkuji a přeji pohodový večer. – Lud. Tvrdíková“

„V Žehuni dne 16. června 1950 – Milý Toničku, jsem velmi ráda, že to všechno dobře dopadlo. Odpuť, že piši teprve dnes. Ve středu odpoledne jsem byla v Kolíně a vrátila jsem se domů až večer, včera jsem přijela v 9 hodin a dnes v 7 hodin. To je na konci školního roku všelijakých výkazů, statistik, dotazníků! Vzpomínám, co asi dělá naše žádost. Jistě že Tě bude zajímat, že mám nárok jen na čtrnáctidenní dovolenou. Ve škole máme být týden na začátku a týden na konci prázdnin. Pan řídící Pospíšil 1. července nastoupí, do konce července ho budu ještě ve vedení školy zastupovat, pak jsem si uvedla do 12. srpna žňové práce a od 12. srpna do 26. srpna mám dovolenou. Neznamená to ovšem, že svatba musí být až v srpnu.“

30. března 2013 na Bílou sobotu se přednáška Bc. Romana Šulce PAMÁTKY KOLÍNSKÉHO ZÁLABÍ s promítáním a výstava za účasti osmdesáti přítomných uskutečnila. Doprovodnou výstavu dokumentů kroniky jsem pro zájem návštěvníků prodloužila ještě v neděli 31. března. Zajímavé akce se zúčastnil opět předseda Svazu kronikářů Čech, Moravy a Slezska Mgr. Jaromír Košťák.

31. března 2013 piši: „Dobrý den, milý Romane, ještě jednou Vám děkuji nejen za sebe, ale za všechny, kteří byli nadšeni stejně jako já z Vaší přednášky, z Vašich znalostí a z Vaší pohody. Na kostnici nám Vaší zásluhou přibýlo 2 819 korun. Možná, že nějaké korunka kápne i odpoledne a zítra, kdy bude výstava v kulturním domě ještě přístupná. Srdečně zdravím z jarně zasněžené Žehuně. – Ludmila“

„Praha 21. června 1950 – Drahá Liluško, přece jsem se dočkal! Jistě mi odpustíš, že jsem nepsal, ale dnes už mohu, a s velikou radostí. Povolení je už v kanceláři a dnes ho dostanu. Čili už je po starosti, ale měl jsem chvilkami opravdu strach, že přece jen by to mohl někdo zkazit. Písemné povolení je už tady a v rozkaze to dnes projde a jsi nevěsta. Konečně! Teď jen zbývá ještě přesně určit den. Vždyť na ten krásný okamžik už čekáme několik roků. A další radostná zpráva. Jedu na doly do Kladna. Čili budeme se častěji vidět, delší dovolenou na svatbu, na Vánoce (mimo 8 dní normálních 5 dní ze šachty) a hlavně také peníze (budou je posílat Tobě) a ty budeme též hodně potřebovat....“

„V Žehuni dne 22. června 1950 – Milý Toničku, tož Ti nejdříve gratuluji. V Tvém dnešním dopise toho bylo v těch několika málo řádcích mnoho nového - povolení, brigáda, povýšení. To vám asi udělali jako odměnu za to, že jste se přihlásili do dolů, ne? Tak teď už konečně vím definitivně, že už mohu něco připravovat. Právě jsem si vzala kalendář a přemýšlím o datu svatby. Mohlo by to snad být už v červenci, ale myslím, že by to bylo nejlepší v době, kdy mám dovolenou, to je od 12. srpna do 26. srpna, a proto navrhuji 12. srpen.... Ty snubní prstýnky dám dělat asi v Kolíně z té zlaté desetikoruny. Napiš mi, co soudíš o datu svatby.....“

3. dubna 2013 píše Roman: „Hezký večer Ludmilo - mohl bych objednat mě a paní Boháčkovou v úterý za týden asi ve 13:00 k Vám? Ona vede klub mladých muzejníků při regionálním muzeu v Kolíně a v květnu s nimi chce udělat celodenní poznávací akci v Žehuni. Ráda by si přijela připravit celý program a domluvit se s Vámi, jestli byste se pak té její akce také zúčastnila. Doufám, že budete v úterý po obědě doma. Zdravím z Kolína, Roman“

11. dubna 2013 píše Míla Šafařík: „Paní Ludmilo, nemůžu zapomenou na Vaši fotku hráze žehuňského rybníka, co máte na monitoru u počítače. Bud'te tak laskavá a zašlete mi ji. Děkuji. Já jsem U Bobra nejenom fotil, ale běhal jsem tam i s „magickým proutkem“. Toto místo je součástí zvýšené

energetické hladiny „Čchi" krajinné oblasti Žehuně, kterou mám zájem popsat ve svém dalším článku - zapadajícím do souboru „Magická Žehuň a energie její krajiny".

16. dubna 2013 Míla Šafařík opět píše: „Paní Ludmilo, v příloze zasílám návrh textu o autorech, návrh obsahu, návrh vstupního textu o Žehuni nazvaném Z kroniky.... Budte tak laskavá a proveďte jeho korekci, nebo případné úpravy a doplnění. Děkuji. K Vám na návštěvu bych mohl přijít v úterý 30.4. nebo středu 1.5. 2013, vždy cca ve 13:00 hod....“

„Praha 23. června - Drahá Liluško, děkuji za dopis a zároveň se s Tebou loučím, vlastně jen píši z Prahy. Zítra odjedu na Kladno (Libušín) coby horník. V každém případě to bude lepší než tady, i když ne snad přesně tak, jak si to představujeme. Domů se ovšem jezdí, jak je volno, třeba ve všední den. Počítám, že i na svatbu dostanu dovolenou a ne jen dva dny jako dávají tady.... Prosím Tě, vyšetři, co je třeba k té půjčce, aby to dlouho netrvalo. To povolení Ti zatím poslat nemohu, budu je ještě tady potřebovat a je-li to třeba, dám v Libušíně udělat opis. Mám radost, že to vše dobře dopadlo. Nechali si z dokladů vše, mimo křestní listy a osvědčení o stáním občanství. Nevím, jak budeš mít tu dovolenou, ale s prací počítej určitě u nás. Samo sebou se rozumí, že Tě naši potřebovat na poli nebudou, ale potvrzení dostaneš.....“

Dnes, 17. dubna 2013, jsem ráda, že se mi podařilo částečně zvládnout práci na zahradě – prořezat podstatnou část stromků (ty dva nejvyšší dokončil Pěťa), upravit záhony, zasít mrkev a červenou řepu, do pařeniště jsem zasadila dva druhy salátu, zasela afrikány a cínie. Mám z té vykonané fyzické práce radost a mohu pokračovat v ostatní své činnosti. Nakupilo se toho tolik, že ani nevím, z které strany začít. A protože bude pomalu osm hodin, půjdu se nejdříve nasnídat.

Poté otevírám emailovou poštu a nedočkavě čtu: „[partnerstvi \[partnerstvi@tpca.cz\]](mailto:partnerstvi@tpca.cz)

Pozvánka - Pomáháme tam, kde jsme doma aneb Slavnostní vyhlášení

podpořených projektů TPCA Partnerství pro Kolínsko 2013.

Dobrý den, děkujeme za Váš zájem a zaslání žádosti do grantového programu TPCA Partnerství pro Kolínsko. Po pečlivém vyhodnocení všech 64 obdržených žádostí Vám však s politováním musíme oznámit, že jsme letos Váš projekt nevybrali k podpoře.

Protože si vážíme všech aktivních lidí, kteří se zajímají o region, rádi bychom Vás srdečně pozvali na slavnostní večer u příležitosti představení podpořených projektů. Tato událost se uskuteční ve čtvrtek 6. června od 18ti hodin v Městském divadle Kolín. Program obohatí hudební vystoupení kolínského Big Bandu, se kterým si zazpívá i vzácný host Petr Vondráček. Moderuje Vasil Fridrich.

Pokud přijmete naše pozvání, registrujte se, prosím, na e-mailové adrese partnerstvi@tpca.cz do 10. května 2013. Uveďte jména zástupců Vaší instituce + poštovní adresu, kam si přejete vstupenky zaslat. Počet vstupenek je pro Vás neomezený. Po tomto datu již bohužel nebude možné registrace přijímat, protože zbylé vstupenky budou distribuovány do volného prodeje (předprodej na pokladně Městského divadla Kolín).

Budeme se těšit na setkání s Vámi!....“

Měla bych být neskonale zklamána, ano zklamaná jsem, především s ohledem na práci, která všemu předcházela.....Nezastaví se voda v naší Cidlině, a proudí dál ke svému cíli. Nezastaví se ani čas; ať už ve chvíli pohody či nepohody. A tak zajišťuji další akce:

24. května Noc kostelů s prohlídkou celého historického areálu a koncertem,

25. května setkání s historičkou paní Ilonou Boháčkovou, Bc. Romanem Šulcem a dětmi z muzejního kroužku z Kolína při prohlídce a besedě nad kronikami a procházce po historických a přírodních památkách Žehuně.

Krátce před půlnocí posílám ještě e-mail Bc. Romanu Šulcovi: „.....Za všechnu Vaši snahu a pomoc Vám děkuji, udělal jste pro to Vy i pan Mgr. Kárník maximum, ale určité neznámé síly jsou mocnější. Zatím kostnice ještě stojí!!! Tak teď aktivisté naprou své síly ke kostelu, když jsme konečně dosáhli vypracování projektu na krovy. Snad se na nás také někdy štěstí usměje !!!

S paní Boháčkovou jsem dohodnuta, budu se těšit v sobotu 25. května na setkání s ní a také s Vámi. Na pátek 24. května o Noci kostelů připravujeme od 18 hodin prohlídku celého areálu a od 19 hodin v kostele koncert. Ještě jednou za vše děkuji – Ludmila”

Dnes, 30. dubna 2013, v den svátku ČARODĚJNIC, si chci udělat trochu oddychový den, odpoutat se od opakovaného nezdaru se záchranou kostnice a raději pokračuji v tisku další části těchto vzpomínek. Mým úmyslem je dopsat je, dvojmo vytisknout a nechat svázat. Má to být můj dárek pro nás oba, Toníčku, k mým i Tvým – žel nedožitým – pětaosmdesátinám. V budoucnu to bude dárek také pro vás, Lili a Ad’o, Davide, Pét’o, Verunko a Pet’ulko - pokud si ovšem uděláte někdy čas zalistovat v dobách zavátých závěji času.

„Důl Nejedlý 25. června 1950 – Drahá Liluško, jistě budeš netrpělivě čekat, jak to se mnou vypadá. Jak vidíš, dostal jsem se na důl Zdeněk Nejedlý v Libušíně. Je to asi 3 km od stanice, jistě ji znáš. Jsem rád, že jsem tady a modli se, aby si nevzpomněli a nechtěli mě u roty zpět. A teď něco bližšího. Budu dělat výkonného rotmistra (od zítřka), ač jsem začal už dnes. Čili starost o mě mít nemusíš, do dolů tedy nepřijdu, jen za zvláštních okolností, dělá-li se nějaká národní směna nebo něco podobného. Práce sice bude dost i v noci, protože mám na starosti 340 chlapů, a to dá lítání. Ale rozhodně to budu dělat rád a skoro, říkám skoro, každou neděli jsem doma. Rozhodně nejdéle za 14 dní se domů vždycky dostanu a jednou za měsíc na dva dny. To jsou fakta od velitele zdejšího oddílu a myslím, pokud tu bude on, že se na tom nic nezmění. Svoji práci si budu dělat poctivě a půjde vše. A teď platově - výkonný má celý den počítán jako jednu směnu a za měsíc to vydá čistého 2 300 korun, což je vlastně totéž, co jsem měl v civilu. A další věc, pro nás důležitá, že se tu seženou lístky na cukr (to víš na svatbu atd.) toho budeme moře potřebovat. Na obyčejném přídatkovém lístku je to 40 dkg a asi 1.60 kg masa, nějaké sádlo (asi 60 dkg), ovšem kdo jede pod zem, dostává toho daleko víc. Ale já jsem spokojen i s tímto a na cukr si lístky přikoupím od kluků.

Bydlení je tu dost mizerné, na světnicích nepořádek, ale já možná už zítra se přestěhuji a budu bydlet sám, takže po téhle stránce bych měl pokoj. Jsem strašně rád, že jsem tady, hlavně kvůli těm dovoleným. A to si představ, že je to na rok. Kdyby mě chtěli snad dát pryč (útvár), budu se bránit, co to půjde, protože něco lepšího si voják nemůže přát. Přesvečerka (ani večerka) tu neexistují, to znamená, bude-li spojení, že budu moci klidně jezdit až tím nočním vlakem z Libněvse. Prostě, i když to není snad takové, jak to líčili, je to proti Praze nádhera; nechci to přechválit, ale věřím.....”

„Libušín 5. července 1950 -Ponožky jsem koupil (za 300 korun) a další musím koupit. Ten pulover vezmu jen jeden, protože jich tu je dost a jsou všechny stejné, ovšem ne takovou velikost jak by tatka potřeboval. Těch bílých nesmyslů je tu také dost - mám jich připraveno asi 40 párů, když je nebudeš všechny potřebovat, vezmu je zpět a prodám je. (To byly onučky, které jsem doma barvila v barvě DUHA na zeleno, sešívala jsem je, a protože ve třídě v Jestřabí Lhotě byla omítka ze zdi opadaná až na cihly, zakrývala jsem ty vady sešitými zelenými onučkami. Na vysvětlenou - lístkový systém nejen na potraviny, ale i na textilie byl zrušen až v roce 1953, takže zdroje z dolu Nejedlý v Libušíně byly k nezaplacení).

Ještě jsem se nezmínila ani slovem o tom, jak jsem slavila v tomto roce 2013 své pětaosmdesáté narozeniny. V dožití tohoto věku mě z rodiny předběhla pouze teta Jiřka ze Sán a její manžel Vojtěch. První slavení mě čekalo 12. dubna 2013 v mém rodném domě čp. 11, dnes kulturním domě, na setkání seniorů. V sobotu 20. dubna se slavilo s rodinou, to je s babinou Evinou, Ad’ou, Fandou, Verunkou, Lilinou, Petrem, Pét’ou, Martinou, Pet’ulkou, jeho kamarádem Pepou a s pejsky Kerikem a Skubim. V pondělí 22. dubna jsem po veřejné schůzi pozvala k posezní u mne zastupitelstvo obce; bylo nás devět. V úterý 23. dubna přijel gratulovat kronikář Opočnice pan Věříš, ve středu 24. dubna přijel bratranec Joska Mündlein z Frankfurtu nad Mohanem se svou přítelkyní Uschi. Ti se zdrželi do páku 26. dubna. Mezitím jsem poseděla se sousedy Marcelkou a Janíčkem Brodi, Miroslavem Rydlem, Boženkou Lebedovou a Líbou Vondruškovou. S kytičkou přišla blahopřát Libuška Vaňková-Lohnická, zástupci hasičů a další. Gratulace přicházely při náhodném setkání na ulici, telefonem i prostřednictvím

facebooku. Za těch čtrnáct dní jsem nadělala chlebičky ze sedmi vek, což byl bezesporu můj celoživotní rekord. Dříve bývala výroba chlebiček, pečení výborných palačinek, nedostižné sekané a mnohých dalších kulinářských dobrot Tvým koníčkem, Toničku.

Po téměř čtrnáctidenním slavení pokračuje další práce. 1. května 2013 odpovídám panu Miroslavu Rydelovi v souvislosti s přípravou programu k druhému ročníku Nocí kostelů, který on inicioval a vyjednal se svým přítelem Ing. Milanem Štěpánkem v kostele koncert, kterému předcházely jejich odborné zásahy na rejstříku varhan.

Dnes je úterý 7. května 2013, dva dny po žehuňské pouti – nepouti, kterou já ostatně již léta neslavím. Letos zvlášť bylo toho slavení v souvislosti s mými pětáosmdesátinami až nad hlavu. Dnešní den poznamenala příjemná procházka, kterou mi včera nabídl náš souseď, inženýr Míla Šafařík, někdejší náš žák, jenž bydlí v Liberci, ale mimo jiné obhospodařuje zahrádku po své babičce v našem bezprostředním sousedství. Procházeli jsme spolu místy starého i nového řečiště Cidliny od Dobšic směrem k Žehuni, až jsme dospěli k onomu kouzelnému, téměř kultovnímu místu „U Bobra“, o němž psal na mou výzvu svérázným způsobem Ing. Libor Vondruška.. a kterým se také zabývá esoterik Míla Šafařík.

„V Žehuni 11. července 1950 - Milý Toničku, piši datum a vzpomínám, že za měsíc bude náš poslední den na svobodě. Což to, ale ten chaos, který u nás teď vládne! Dovedeš, si jistě mamičku představit. Dnes jsem jezdila se strýčkem Frantíkem za tím nábytkem. Nebylo to ani v Týništi ani v Hradci, ale v Kolíně, kde bych si to bývala dokázala vyřídit sama bez jeho protekce. (Pro dnešní dobu neuvěřitelné, jak se sháněl nábytek před třiašedesáti lety!) Zase k tomu musí být státní půjčka; dokud to nebudeme mít na té žádosti potvrzené, do záznamu nás nevezmou. Ty lepší a dražší typy nábytku spíš prý dostanou než ty levné, po kterých je doposud největší poptávka, protože hodně lidí chce za těch 36 000 korun pořídit všechno. Tak teď hlavně bychom měli mít tu žádost co nejdříve pohromadě.

Opravdu pěkná ložnice (postel, noční stolky, trojdílná a dvojdílná skříň, toaletka a dvě křesílka) by stála bez madrací 45 000 Kčs a zvlášť ještě 10 000 Kčs matrace. S tím obývacím pokojem nebude teď nic, na ten si dáme udělat jen záznam a snad jednou za dva tři roky bychom si na něj ušetřili.

Byla jsem také u zlatníka a dala jsem dělat ty prstýnky. Příští středu budou hotové. Svůj zásrubní jsem si tam nechala zmenšit, bude to stát 50 Kčs. Na ty prstýnky jsem dala tu zlatou desetikorunu a asi přes 500 Kčs budu doplácet. Ty trojdílné americké prstýnky, které se mi tolik líbily, jsem nedala dělat, ono prý pak vypadnou hodně široké, a tak jsem dala udělat ty po stranách ryté. Doufám, se Ti budou také líbit. Střevíce a kabelku nemohu nikde sehnat. Ve čtvrtek jedu ještě do Poděbrad, pak bych se vypravila do Hradce nebo do Prahy....”

„Libušín 18. července 1950 - V Kladně jsem našel bílou kabelku, koženou, a celkem hezkou, alespoň mě se líbí. Stojí 1 170 korun a má tvar podobný té Tvoji černé; je sice trochu jiná, ale asi té samé velikosti. Vzadu se Ti ji pokusím nakreslit. Kování má žluté, no celkem hezká. Ovšem rád bych, kdybys ji mohla vidět. Zajistil jsem to, že do úterka ji neprodají. Kdybys ji jinde nesehnala, přivezl bych Ti ji. Horší je to s těmi střevíci. Pochodil jsem toho dnes dost a všude že je teprve snad dostanou, ale vůbec nevědí, kdy zboží přijde.....“

„8. května 2013 - Milá Viero, grant z TPCA na kostnici jsme nedostali, přestože byl vzorně vypracován z iniciativy Romana Šulce ředitelem Městské knihovny Kolín Mgr. Pavlem Kárníkem (přirozeně jménem Římskokatolické farnosti Žehuň). Je to již třetí zmařená žádost o dotaci. Nevzdáváme se, ale bojujeme dál. Konečně se nám podařilo získat projekt na první záchranné práce na kostel. Mám jen obavy, aby to nakonec nedopadlo jako s kostnicí. K ní máme také všechno, včetně stavebního povolení. Víme pouze, čím se to zmařilo....“

Poslední dopis před svatbou:

V Řehuni 19. července 1950.

Milý Toničku,
nedá mi to, abych Ti svou ra-
dost nedělila. Konečně už mám
všechno sehnáno. V úterý jsem
v Poděbradech sehnala překrásnou
kabelku a hladké bílé knize-
ra 1458 Kč. Je to dost drahé,
vidíš, ale je překrásná. Dnes jsem
si v Kolíně koupila šternice
za 585 Kč a 25 bodů a jsou
také velmi hezké. Od herní
spárky mám tu nádobu také
pokusnou, mně to udělali

Dnes uzavírám tento druhý díl vzpomínek, vlastně dalo by se říci deníku, který zachycuje tříleté období mého života od května 2010 do května 2013. Tato časová rovina není jediná, v obou dílech vzpomínek propojuji současnou dobu se dny dávno uplynulými - prosinec 1945 až červenec 1950. Volila jsem převážně formu dopisů - mých současných a desítky Tvých, Toničku, minulých. Tento způsob, kterým opomím zákony časové posloupnosti, jsem volila záměrně. Proč? Poznala jsem, že v lidském životě je času nadřazena láska, tolerance a smysluplná práce. Lásku čas nezmenšuje, ale naopak umocňuje, prohlubuje, zhmotňuje a dokáže ji předávat budoucím - vám, moji milí, Lilino a Petře, Ad'o a Fando, Davide, Pét'o a Martino, Verunko, Peťulko. Až jednou budete listovat stránkami těchto vzpomínek, budou vám mou lásku nejen předávat, ale budou nás spojovat v jeden celek svými společnými kořeny a spřízněním. Proto jsem často hovořila s vámi se všemi živými i mrtvými současně.

V roce 2013 uplynulo, Toničku, 85 let od našeho vstupu na tento svět. To byl jeden důvod, proč jsem volila tento mezník pro ukončení tohoto dílu vzpomínek. Druhým důvodem byl jeden z mála mých zachovalých minulých dopisů, a to právě z 19. července 1950, kterými zde končím návrat do minulosti. Dalším Tvým dopisem, můj drahý, z 22. srpna 1950 začíná náš společný život v manželství po více jak pětileté známosti, kdy jsme společně prožité chvílky, kromě jednoho roku studia v Kutné Hoře, prožívali jako velký dar.

Bude-li mi dopřáno pobýt na tomto světě ještě dalších několik let, předpokládám, že budou opět naplněny prací, starostmi, střípkem radostí a rozdáváním pohody a lásky. Mám v úmyslu pokračovat ve vzpomínkách podobnou formou. Zatím přemýšlím o jejich názvu. Snad by mohl znít takto: *Bože, dej mi odvahu, pokoru a moudrost.*

Na závěr ještě alespoň svatební fotografie Tvoje, Adélko a Lili, první je z roku 1973, druhá z roku 1976.

V Žehuni 18. května 2013 v 8:09 hodin.

